

учи! И ето — еднажъ прѣхвъркна близо тамъ Докторъ Гарванъ. Той често му идваше на гости и борътъ се обърна къмъ него. Той минаваше за много ученъ, защото — кой знае отдѣ и какъ — можеше да изговаря сжщо като човѣкъ: „Добъръ день“, „Ура“, „разбойникъ“ и „точка“. Заради неговата висока ученостъ го наричаха и „докторъ“. Значението на горнитѣ думи той едва ли разбираше, но нели можеше да се похвали прѣдъ другитѣ, че може да говори! А това е много нѣщо.

И ето, борътъ се изплака на Докторъ Гарвана, че напраздно се мъчи да изпѣе: трили-хютъ-хютъ-хютъ . . . И скръбно прибави:

— Азъ виждамъ, че никога не ще се науча да пѣя; стрхувамъ се, че намъ — бороветѣ — не е подадине да пѣемъ . . . А тѣй ми се иска, тѣй ми се иска! . . .

— Ти се мамишъ . . . Разбойникъ! — каза гарванътъ. — Азъ съмъ скиталъ много по свѣта, добъръ день! — и знамъ, че бороветѣ могатъ да пѣятъ. Но за това тѣ трѣбва да остарѣятъ, да станатъ дебели; послѣ ги отрѣзватъ и изработватъ — урраа! — и послѣ правятъ отъ тѣхъ китари и цигулки, и тогава могатъ да свирятъ и да пѣятъ. Точка! . . .

Борътъ потрепера цѣлъ: трепетъ прѣмина прѣзъ всичкитѣ му иглици отъ силна възбуда:

— Е, значи . . . значи — единъ день азъ ще мога да пѣя?

— Разбира се, съ врѣме . . . Само ако се държишъ добрѣ, ако се пазишъ, добъръ день! — каза гарванътъ.

— Ахъ, колко се радвамъ, колко се радвамъ! — шумѣше борътъ. — Какво нѣщо е цигулката? На какво прилича тя?